

11 tháng 6

Ngày hội Đoàn Kết với Marius Mason

và những tù nhân vô chính phủ dài hạn

Sự thay đổi cảnh quan

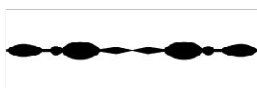
11 tháng 6

**Ngày hội Đoàn Kết với
Marius Mason và những tù
nhân vô chính phủ dài hạn**

2025

***Sự thay đổi
cảnh quan***

Mùa xuân đang đến, và lại đến lúc hướng tới ngày 11 tháng 6, Ngày hội Đoàn Kết với Marius Mason và những tù nhân vô chính phủ dài hạn. Trong khi chúng ta kỷ niệm ngày này để hướng sự chú ý đến Marius và những tù nhân vô chính phủ khỏi bị rơi vào lãng quên bởi bản án dài của họ, chúng ta cũng tiếp tục suy ngẫm về tầm quan trọng của những tù nhân này, và cuộc đấu tranh chống đối nhà tù như một thể, trên con đường hướng tới tự do

Từ rất lâu nhà tù là nơi tiềm năng cho các cuộc nổi loạn và cách mạng. Nhà tù là nơi những người nổi loạn gặp gỡ, cùng học tập và tổ chức. Di sản của những cuộc nổi loạn từ bên trong đưa đến kết quả là hệ thống nhà tù ngày nay được trang bị tối tân để quản lý, cô lập và ngăn chặn bất cứ cuộc nổi loạn nào. Tuy nhiên, nhà tù, giống như mọi nơi khác, không hoàn toàn có thể kiểm soát hoặc kìm hãm. Bất chấp sự đàn áp, bất chấp những tác động kìm hãm của những thứ như thuốc và bạo lực có tổ chức, các tù nhân vẫn tiếp tục đổi mới và thích nghi và những người ở ngoài như chúng ta có thể tiếp tục làm như vậy, trong các mối quan hệ đoàn kết của chúng ta và trong các động thái hướng tới một thế giới không có nhà tù. Năm nay, chúng ta đã được gây ấn tượng bởi viễn cảnh về một hạt giống nảy mầm từ lửa. Nó chờ đợi đến khi nhiệt độ và khói chỉ ra khi môi trường sạch sẽ và phù hợp, để nảy mầm cơ hội sống. Trong một thế giới siêu văn minh đã cố gắng xóa bỏ lửa trong hành trình thống trị, chúng ta phải đốt cháy cái cũ và kêu gọi sự ra đời của cuộc sống mới.

Khi nổi kinh hoàng của trật tự thống trị này đạt đến những tầm cao mới, hoặc ít nhất là những tầm cao trước đây bị che khuất, chúng ta đang suy nghĩ về cách làm thế nào để khuyến khích những đường lối và mối quan hệ mới bên cạnh địa hình đã có

tiềm năng và hiện thân cho cuộc nổi loạn kể từ khi thành lập. Con đường của chúng ta sẽ tiếp tục đòi hỏi sự thử nghiệm, khả năng thích ứng, sự khéo léo. Mong rằng chúng ta sẽ được tiếp thêm sinh lực bởi sự diệt vong của các thế lực cũ, và được tiếp thêm sức mạnh bởi sự sẵn sàng và tiếp nhận những cách sống mới!

Có một lịch sử đáng tự hào về những người theo chủ nghĩa vô chính phủ và những người cấp tiến khác gặp nhau trong tù, và một lịch sử về việc họ hướng dẫn và dạy cho những người khác. Phong trào Giải phóng Người da đen và các cuộc đấu tranh liên quan ở Hoa Kỳ đã tạo ra những nhóm cực đoan bên trong các nhà tù, nếu họ bị bắt, dẫn đến những khoảnh khắc như Cuộc nổi loạn Attica năm 1971. Việc chuyển giao nhà tù những người ngoan cố lâu năm dẫn đến những cuộc họp của những người có tư tưởng như khi Sundiata Acoli, Joe Joe Bowen, Hanif Shabazz Bey và Ray Luc Levasseur gặp nhau ở Marion, Illinois. Joe Joe, là một ví dụ, tiếp tục giảng dạy các chiến lược du kích trong thời gian dài sau đó. Những tù nhân theo chủ nghĩa vô chính phủ lâu năm đã tham gia vào các cuộc đình công tuyệt thực và đình công lao động trong các nhà tù trên toàn thế giới, đáng chú ý là bao gồm nhiều đồng chí người Hy Lạp, như Nikos Maziotis. Những tù nhân Chile vô chính phủ, phản động và người Mapuche cùng nhau viết tuyên bố trong nhiều ngày hành động, trong đó có Mónica Caballero, người vẫn kết nối với các cuộc đấu tranh bên ngoài bức tường. Họ cũng truyền cảm hứng cho sự đấu tranh bên ngoài nhà tù, như chúng ta thấy trong nhiều hành động được tuyên bố là đoàn kết với những người đồng chí đã đề cập ở trên, và có ý nghĩa gần đây: Cuộc tuyệt thực kéo dài 180 ngày của Alredo Cospito, trước khi kết thúc vào năm ngoái, đã gây ra rất nhiều hành động gây phẫn nộ. Cũng có những trường hợp người cao tuổi và tù chung thân chịu trách nhiệm cho các hành động quần chúng để cố gắng bảo vệ những người khác không bị gia hạn tù giam thời gian và các hậu quả khác.

Nhà nước sử dụng nhà tù để hạn chế và giam giữ những cá nhân nổi loạn, các dự án cách mạng và tổ chức bên ngoài. Điều này đôi khi có thể phản tác dụng, biến nhà tù thành ổ nổi loạn và cực đoan. Để thích ứng với tiềm năng cách mạng của tổ chức tù nhân, các nhà tù hiện đại sử dụng một số công cụ để kiểm soát sự di chuyển của mọi người, ý tưởng và kỹ năng nhằm dập tắt khả năng nổi loạn. Các công cụ này bao gồm camera – ngày càng công nghệ hóa – các cá nhân, sự di chuyển và các mối quan hệ, và kích động sự chia rẽ giữa các nhóm tù nhân, khiến họ chống lại nhau. Bạo lực thể xác trực tiếp và cô lập được sử dụng thậm chí còn tự do hơn đối với những kẻ gây rối, người ủng hộ và giáo viên. Ngoài việc cô lập một số người, đôi khi trong nhiều thập kỷ, hệ thống này còn chuyển những người đó ra khỏi khu nhà tù của họ, những người mà họ tin tưởng và tổ chức cùng, hoặc đến nhà tù khác ở khắp nơi trên đất nước xa gia đình và những người ủng hộ họ. Việc mở rộng liên tục các hệ thống và cơ sở nhà tù là cần thiết để có thể tách biệt và tạo khoảng cách giữa chúng ta với nhau. Bất cứ khi nào tù nhân nổi loạn, nhà nước sẽ tăng cường và điều chỉnh các biện pháp này, đồng thời đổi mới các biện pháp mới để ngăn chặn điều đó xảy ra lần nữa. Mọi rào cản mà chúng ta hiện đang phải đối mặt trong việc duy trì kết nối và trao quyền là bằng

chúng cho thấy những người quản giáo và người quản lý phải lo sợ đến mức nào.

Vậy thì, chúng ta cũng thích nghi với sự đổi mới của các công cụ và kỹ thuật kiểm soát như thế nào. Trước tiên, chúng ta phải tìm cách hiểu chúng. Thường thì những tù nhân lâu năm là những người có thể quan sát, kiểm tra và diễn đạt hành vi của nhà nước tốt nhất, vì họ đã thấy nó thay đổi theo thời gian. Đây chỉ là một trong nhiều lý do tại sao chúng ta phải tích cực tạo điều kiện cho họ tham gia vào các không gian vô chính phủ. Vì vậy, đối với chúng ta, việc phát triển các cách thức không cần thiết và phi tập trung để duy trì liên lạc bất chấp sự giám sát và kiểm duyệt là điều cần thiết. Điều này là cần thiết để chúng ta xây dựng sự tổ chức và hợp tác bên trong-bên ngoài giữa những người bị giam giữ và những người tự do hơn. Thư từ cũng có tác dụng nhắc nhở những người bị giam giữ rằng họ không bị lãng quên và những kẻ bắt giữ họ rằng chúng ta đang theo dõi. Hỗ trợ vật chất cũng rất cần thiết. Tiền cho các tù nhân vô chính phủ không chỉ giúp họ có được những gì họ cần từ cửa hàng thực phẩm mà còn có thể đến những người khác có ít sự hỗ trợ xã hội hơn. Ngoài vấn đề lương thực, tiền cũng có thể được sử dụng trong nhà tù để mua hoặc tạo ra các công cụ để duy trì giao tiếp hoặc để bảo vệ khỏi bạo lực của lính canh hoặc bạn tù. Chúng ta cũng phải xây dựng năng lực hành động đoàn kết và phản ứng lại những gì chúng ta học được từ những người đồng chí bên trong, dù đó là dưới hình thức biểu tình trong tù, giật điện thoại, hành động phá hoại và những điều khác mà ít người trong chúng ta từng mơ tới.

Khi một người theo chủ nghĩa vô chính phủ vào tù, họ có thể đóng vai trò là điểm kết nối giữa những người bên trong và bên ngoài. Cam kết và phong cách hỗ trợ tù nhân của chúng tôi cho phép mỗi liên kết này đơm hoa kết trái, không chỉ đối với cá nhân mà còn, trong những trường hợp tốt nhất, thách thức quyền lực của nhà nước nơi nó tập trung nhiều nhất. Có nhiều hình thức mà vai trò của người theo chủ nghĩa vô chính phủ và tù nhân chính trị này có thể thực hiện. Họ có thể sử dụng vị trí, tiếng nói và khả năng của mình để khuếch đại nó, để nói về những vấn đề lớn hơn. Điều này thông báo cho những người đồng chí bên ngoài về cuộc

đấu tranh của những người bị giam cầm. Ở Hoa Kỳ, điều này được thấy rõ nhất trong các cuộc đấu tranh Giải phóng Người da đen và sự chồng chéo giữa hoạt động của Đảng Báo đen và Quân đội Giải phóng Người da đen ở bên ngoài, và các uộc nổi dậy trong các nhà tù và trại giam trên khắp đất nước. Gần đây hơn, chúng ta đã thấy Eric King ủng hộ những người bạn mà anh ấy đã kết bạn bên trong, những người đã giúp anh ấy trong một số thời điểm khó khăn nhất. Chúng tôi cũng đã thấy một số người bị giam giữ trong các nhà tù Atlanta vì liên quan đến Stop Cop City và ở Pennsylvania vì bị cáo buộc liên quan đến giải phóng động vật sử dụng các mối quan hệ truyền thông của họ để mô tả các điều kiện bên trong và kể câu chuyện về những người họ gặp bên trong. Hầu hết những người trong tù không có ai có thể truyền bá lời nói của họ, dù là qua blog, tạp chí hay tranh vẽ graffiti. Những không gian vô chính phủ có thể và làm được điều đó. Michael Kimble là một ví dụ tuyệt vời về việc đóng vai trò là cầu nối giữa sự hỗ trợ bên ngoài và nhóm người đồng tính bị giam cầm đang hỗ trợ lẫn nhau theo cách

của riêng họ. Mặc dù họ vẫn rất bất bình và bị tấn công, Marius Mason đã có thể tác động mạnh mẽ đến cách đối xử và quyền tiếp cận của những người chuyển giới trong hệ thống nhà tù liên bang. Năm 2020, Jeremy Hammond đã quay một video về bản thân và những người bị giam cầm khác bày tỏ sự đoàn kết với các cuộc biểu tình Black Lives Matter – Người da đen đáng được sống trên đường phố. Malik Muhammad viết một chuyên mục trên blog của mình kể về những câu chuyện và phỏng vấn những người mà anh ấy đã gặp trong sự phân biệt chủng tộc. Thông qua mối quan hệ của mình với những người theo chủ nghĩa vô chính

phủ khác, Michael Kimble chia sẻ lịch sử cấp tiến của người da đen tại khu nhà của mình trong Tháng lịch sử người da đen và Tháng tám đen tối. Theo những cách này, các tù nhân theo chủ nghĩa vô chính phủ gắn kết cuộc đấu tranh và sự cực đoan bên trong với phong trào lớn hơn bên ngoài.

Điều ngược lại cũng đúng. Theo bản chất của vị trí của họ, các tù nhân theo chủ nghĩa vô chính phủ củng cố phong trào lớn hơn bằng cách thông báo về các phân tích, phương pháp và ưu tiên. Bằng cách đưa họ vào không gian vô chính phủ, chúng ta làm sáng tỏ sự giam cầm và dạy cho nhau các phương pháp hay nhất và kỹ thuật sinh tồn. Đối lại, điều này trao quyền cho những người khác để chấp nhận rủi ro cần thiết, biết rằng họ không đơn độc. Cam kết hỗ trợ các tù nhân của chúng ta giúp chúng ta trung thực với giá trị của mình là đối đầu với quyền lực nhà nước ngay cả khi nó mạnh nhất. Duy trì các mối quan hệ và tạo điều kiện cho sự tham gia vào không gian di chuyển của những người bị bắt đi khỏi chúng ta cung cấp cho những người theo chủ nghĩa vô chính phủ một cánh đấu tranh “đằng sau lời nói dối của kẻ thù”. Quyền lực để giam cầm, để làm biến mất, để bắt im lặng, để cướp đi đồng chí, gia đình và bạn bè phải được đưa ra đấu tranh. Và cuộc tranh chấp đó chỉ có thể xảy ra với các tù nhân chính trị và cách mạng khác. Bằng cách gặp gỡ và đấu tranh cùng nhau trong tù, nó củng cố mối quan hệ giữa những người bị hình sự hóa và tầng lớp thấp kém: một cuộc gặp gỡ không chính thức và bất thường của những kẻ thù của nhà nước.

Những bước tiến của chúng ta hướng tới cuộc sống tự do chắc chắn được định hình và củng cố bằng sự đấu tranh cùng những người bị nhà nước bắt giữ. Sự sáng tạo và lòng dũng cảm cần thiết để duy trì sự sống còn và các giá trị bên trong có thể dạy cho chúng ta rất nhiều về tinh thần cần phải tập hợp khi chúng ta tiến về phía trước. Mong rằng ngày 11 tháng 6 này là ngày để suy ngẫm về những người chúng ta yêu thương, những người chúng ta cùng lớn lên và đấu tranh, những người đang bị giam cầm, và để thực hiện thêm những động thái chống lại thể giới đầy rẫy nhà tù này và các thể lực duy trì nó.

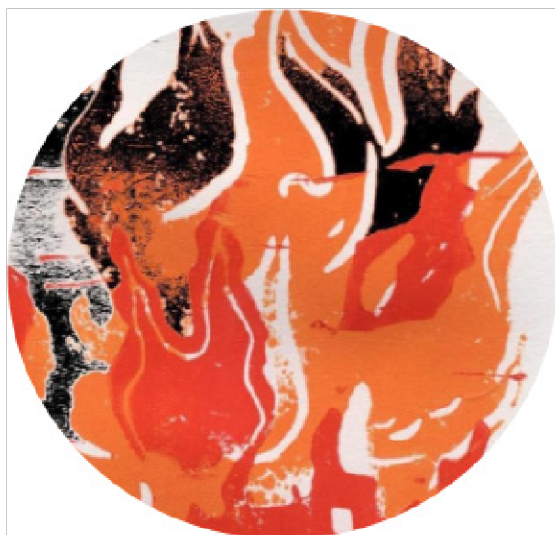
Tin tức cập nhật về các tù nhân:

Marius Mason hiện chỉ còn chưa đầy 2 năm nữa là được thả! Mặc dù anh đã có những tiến triển cho bản thân và những tù nhân chuyển giới khác, và do chính sách chống chuyển giới của chính phủ liên bang Hoa Kỳ, vào tháng 3, anh đã được

chuyển trở lại một cơ sở dành cho phụ nữ ở Danbury, Connecticut. Tiểu bang hiện cũng yêu cầu chúng tôi phải nêu tên cũ của Marius trong thư từ. Michael Kimble gần đây cũng đã được chuyển đến một cơ sở khác ở Alabama. Anh vẫn đang làm việc để được tuyên án lại và tiếp tục tham gia vào hoạt động xuất bản theo chủ nghĩa vô chính phủ. Sau khi tuyệt thực vì tài sản của mình bị tịch thu và bị quấy rối, Malik Muhammad đã được chuyển đến một cơ sở khác ở Oregon. Tại cơ sở này, anh cũng bị nhắm làm mục tiêu và bị đưa vào trại giam, bị buộc tội sai là cố gắng tổ chức một cuộc tổng đình công. Sean Swain tiếp tục hợp tác với đài phát thanh Final Straw. Đồng chí Z cũng đã làm việc với Final Straw và viết các bài báo cho Tạp chí Texas Observer. Xinachtli có một chiến dịch gây quỹ mới.

Trên mặt trận quốc tế, chúng ta ăn mừng việc Claudio Lavazza được trả tự do vào năm ngoái, sau một cuộc đời đấu tranh vô chính phủ. Chúng ta cũng lưu ý đến cuộc đấu tranh liên tục của Alfredo Cospito, và giờ là Francisco Solar (lần lượt ở Ý và Chile), chống lại những điều kiện đặc biệt tàn ác của họ. Mónica Caballero vẫn tiếp tục tổ chức và lên tiếng từ bên trong các nhà tù Chile, và gần đây chúng ta đã thấy một số lời kêu gọi hỗ trợ tài chính. Sự đàn áp mới cũng đã bắt đầu ở Hy Lạp, sau một vụ nổ không đúng lúc ở Athens đã giết chết một đồng chí và làm bị thương một đồng chí khác tên là Marianna. Chúng tôi ủng hộ tất cả những đồng chí bị buộc tội sau vụ nổ. Ngoài ra, yêu cầu trả tự do có điều kiện của Nikos Maziotis đã bị tòa án Hy Lạp bác bỏ vì ông tuyên bố sự thật hiển nhiên rằng “những người cách mạng không được ‘sửa chữa’ cũng như không được ‘cải thiện về mặt đạo đức’”, vì vậy ông dự kiến sẽ phải chấp hành toàn bộ bản án của mình. Cuối cùng, chúng tôi đã thêm hai người theo chủ nghĩa vô chính phủ nữa vào danh sách tù nhân dài hạn, khi nhà nước Chile chuẩn bị truy tố Aldo và Lucas Hernandez – mỗi người phải đối mặt với án tù hàng thập kỷ, đã bị giam giữ trước khi xét xử kể từ tháng 12 năm 2022.

Với mỗi nỗ lực mới và liên tục của các quốc gia trên thế giới nhằm thực thi sự tuân thủ các chương trình áp bức của họ, chúng tôi cũng nhận ra mong muốn cấp thiết muốn tiêu diệt họ.

**thông tin về tù nhân,
các hoạt động gây quỹ,
sự kiện,
hành động,
báo cáo,
và nhiều hơn nữa tại**

JUNE11.ORG